

The New York Times Bestseller

EMMA CHASE

**DE
X
PLUS
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

**ASIL
KRALIÇE**

DEXPLUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Asil Serisi

Asil Teklif

Asil Aşk

Asil Duygular

Yakın Koruma

ASIL KRALİÇE

Orijinal adı: Royally Yours

© 2018, Emma Chase

Yazan: Emma Chase

Çeviren: Esra Çetin

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Diversion Publishing Corp.'un alt markası Everafter Romance'den Nurcihan Kesim Ajansı Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. baskı / Temmuz 2023 / ISBN 978-625-8492-19-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

EMMA CHASE

ASİL
KRALİÇE

Çeviren: Esra Çetin

Önsöz

Logan

Hiçbir kadın kraliçe olarak doğmaz; doğumunda ismine eklenen unvan ne olursa olsun.

Krallar taçlandırılır. Ama kraliçeler... Kraliçeler kendileri yükselir.

Kendilerini, onları her zaman takip ediyormuş gibi görünen trajedi ve kalp kırıklığı derinliklerinden çıkarırlar. Toplumun zincirlerini kırarlar, zaferleri ve sevinçleri sayesinde dimdik yükselirler. İhanet ateşiyle dövülürler ve hiç bitmeyen, soğuk irade savaşıyla şekillenirler.

Yine de yükselirler ve sonra... Saltanat sürerler.

İyi günde ya da kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ta ki ölüm onları ayırana dek.

O saltanatın kalıntıları, torunların gerçek mirasıdır. Çoğu için bu, doğuştan gelen bir görev, gelenek ve sadakattir.

Ama biz ikimiz farklıydık. En başından beri ve her yönden.

Etrafımızdaki her şeyi yerle bir edebilecek bir tutku. Göz ardı edilmeyecek veya inkâr edilmeyecek bir aşk. Ömür boyu sürececek bir bağlılık.

Bunlar bizim mirasımız, bizim izimizden gidecek olanlara bırakacağımız armağanlar olacaktı. Hepsinin iliklerine işleyecek ve ruhlarına kazınacaktı.

Ama o zamanlar bunu bilmiyorduk.

Her hanedanın bir miladı vardır. Her efsane bir hikâye ile başlar.

Bizimki de bu.

Birinci Bölüm

Lenora

Averdean, 1945

“*O*nu görmeliydin Alfie. O kadar *etkileyiciydi* ki... Parlamento’daki o züppelerin herhangi birinin hayal bile edemeyeceği kadar onurluydu.”

Wessco Kralı olan babam Reginald William Constantine Pembroke, benim hakkımda ben odada yokmuşum gibi konuşurdu. Annem bunun kötü bir alışkanlık olduğunu söylerdi. Ama benim için sorun değildi, özellikle de babam benimle gurur duyduğunda.

“*Ve danışmanlarım*” dedi, kelimeyi tükürür gibi söyleyerek. “İnsanları hiç anlamıyorlar. Lanet olası aptallar, hepsi aptal.”

Babamın danışmanları da benim hakkımda ben odada yokmuşum gibi konuşurlardı.

“*Sekiz yaş, daha çok küçük*” demişlerdi. “*Kendini küçük düşürecek*” diye uyarılmışlardı. “*Ne de olsa Veliyaht Prenses sadece bir kız.*”

Savaş geçen ay nihayet sona erdiğinde, şehirde bir geçit töreni düzenledik. Müzik ve tatlılar, flamalar ve balonlar vardı; baktığımız her yerde altın rengi konfetiler

uçuşuyordu. Kalabalık el sallayıp tezahüratlar yaparak, etkileyici üniformaları içinde uygun adım yürüyerek evlerine dönen erkekleri karşıladı.

Bu sabah, diğer çocuklar da eve döndü, ancak kimse tezahürat yapmıyordu.

Gaydalar çaldı ve hüzünlü yüzlerden oluşan bir insan denizi –ağlayan anneler ve babalar, küçük kız ve erkek kardeşler– bayraklara sarılı tabutların hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir geçit töreniyle uçaklardan indirilmesini izlediler.

Ben de ağlamak istedim. Kalbim kurşun gibi ağırlaştı ve tüm bu olanların korkunçluğu karşısında midem düğümlendi.

Ama bunu hiç kimsenin görmesine izin vermedim. Gözlerimin yaşarmasına müsaade etmedim ve vakur bir tavır takındım. Başımı salladım ve onlara cesur çocuklarını asla ama asla unutmayacağımızı söyledim. Ve sanırım orada olmam, sözlerim, her şeyi daha iyi bir hale getirdi... Onlar için durumu biraz daha katlanılabilir kıldı.

Tam da babamın söylediği gibi...

“Her şey istediğin gibi gittiği için memnunum Reggie” diye cevap verdi Alfie Barrister, şöminenin yanındaki deri koltuktan.

Alfie, babamın en yakın arkadaşıydı. Ondan çok seviyordum. İriyarı, göbekli ve mutluysu; tıpkı kızıl saçlı bir Noel Baba gibiydi.

“Size bir telefon var Majesteleri” dedi bir hizmetçi arkamdan.

“Çalışma odamda görüşeceğim.”

Odadan çıkan babamın ardından kütüphane kapısının kapandığını duydum, ancak pencereden dışarıyı izlemeye devam ettim. Yeşil çimlerin karşısına, bir canavar kadar büyük olan bir ağacın kalın dalında asılı duran salıncağın sallandığı yere baktım.

Neşeli türden bir canavardı.

Alfie'ye yaptığımız ziyaretlerin en sevdiğim kısmı buydu. Çünkü sarayımızın yüzlerce odası, sayısız koridoru, hayal edebileceğiniz her renkten çiçeklerle bezeli bahçeleri ve çeşmeleri olmasına rağmen... Lanet olası yerdeki tek bir ağacın herhangi bir dalında asılı duran tek bir salıncak bile yoktu.

Lanet olsun kelimesini yüksek sesle söylememem gerekiyordu, ama bazen içimden bu şekilde bağırarak iyi hissettiriyordu.

Alfie yanıma gelip pencereden dışarı baktı.

“Gidip sallanmak ister misin Cıvciv?”

Ona bakıp sıırtım ve başımı salladım.

Hoplayıp zıpladığım kısa bir sevinç gösterisinin ardından, Alfie beni salıncakta sallamaya başladı ve yüzüme vuran güneş ile saçlarımı savuran rüzgârın eşliğinde kendimi uçuyormuş gibi hissettim; tıpkı istediği her yere gidebilen bir kuş gibi. Koyu mavi eteğimi uçuşmaması için bacaklarımın altına sıkıştırmıştım.

“Bu salıncığı kendin için mi astın Alfie?” diye sordum. Tahta oturağa o da sığardı.

Alfie kıkırdadı. “Hayır. Çocuklarım için astım.”

Şaşkınlıktan ağzım açılmış bir halde ona döndüm. “Senin çocukların mı var?”

“Evet. İki erkek ve küçük bir kız.”

Tekrar önüme döndüm, bu beklenmedik gelişmeyi düşündüm.

“Çocukları sevdiğimi sanmıyorum. Şaşkın ve yaramaz oluyorlar.”

Aslında hiç çocuk tanıımıyordum, en azından resmen. Ben sarayda eğitim alırken Miriam okula gidiyordu.

“Ama eminim seninkini severdim Alfie.” Başımı kaldırıp bahçeye göz gezdirdim. “Buradalar mı? Ziyarete geldiğimizde neden onlarla tanışmadım?”

“Anneleriyle birlikte İskoçya’da yaşıyorlar” diye açıkladı Alfie.

“Anneleri neden burada seninle değil de İskoçya’da yaşıyor?”

Alfie bir an düşündükten sonra iç çekti. “Şey... Çok iyi bir koca degildim. İşimle evliyim de denebilir.”

Alfie’nin sahip olduğu mağaza Barrister’s, Wessco’nun en büyüğüdü; oyuncaklar, kıyafetler ve her türlü harika şey vardı. Babama yakında Londra’da bir tane daha mağaza açacağını ve dünyayı ele geçirmeyi bitirdikten sonra kibarlık edip Wessco’yu ona bırakacağını söylediğini duymuştum.

“Onları özlüyor musun?” diye sordum.

“Evet.” Alfie başını salladı. “Ama karım ailesiyle birlikte İskoçya’da daha mutlu. Ayrıca çocukların yeri annelerinin yanındır.”

Yumuşak bir sesi, benimki gibi uzun, koyu kahverengi saçları ve güneşli bir gündeki gökyüzünün rengiyle birebir aynı renk gözleri olan annem çok güzeldi.

“Ben annemle neredeyse hiç beraber olamıyorum” dedim sessizce.

Özel öğretmenlerimle birlikte olmadığım zamanlarda babamla vakit geçiriyordum. Bazen, onları duymadığımı sandıkları zamanlarda, çalışanlar benden Majestelerinin Gölgesi diye bahsediyorlardı.

“Evet, biliyorum” dedi Alfie, benim için üzülmüş gibi bir sesle. “Ama sen özelsin Civev.”

Ben özeldim çünkü bir gün kraliçe olacaktım. Babam öyle söylüyordu.

Benden önce iki bebekleri daha olmuştu ve bebeklerden biri erkekti. Ancak çok erken, çok küçük doğmuşlardı ve hayatta kalamamışlardı. Küçük kız kardeşim Miriam doğduktan sonra ise annem çok hastalanmıştı ve doktorlar babama annemin bir daha bebek doğuramayacağını söylemişlerdi.

Ki bu da Wessco'nun sahip olduğu ilk naip kraliçe olacağım anlamına geliyordu.

Bu işte iyi olmam çok önemliydi.

“Bana neden Civev diyorsun Alfie?” diye sordum salıncakla yükselirken.

“Çünkü Ludlow Kalesi'nde doğduğun gece seni gördüm. Baban seni ilk kez kucağına aldığı anda oradaydım ve tam olarak öyle görünüyordun. Tüysüz, solgun, viyak viyak bağırarak bir civev.”

Tasviri rahatsız ediciydi. Kaşlarımı çattım.

“Umarım artık bir civeve benzemiyordumdur.”

Alfie salıncığın önüne geçerek beni izledi. Ve mavi gözleri parlayarak başını iki yana salladı. “Eh... Hangi günde olduğumuza göre değişiyor.”

Ağzım açık kaldı. “Alll-fie!”

Şiddetli kahkahasıyla göbeği sallandı. “Bu sadece bir lakap Lenora. Bir sevgi ifadesi. Her çocuğun bir lakabı

olmalı.” Salıncağın yan tarafından beni bir kez daha itti. “İster inanın ister inanmayın Ekselansları, ancak siz de aslında bir çocuksunuz.”

Alfie başını iki yana sallayarak ana eve doğru döndü. Ve sonra onun yumuşak bir sesle, “Tanrı biliyor ya birinin de sana o şekilde davranması gerek” dediğini duydum.

Guthrie Evi, Wessco Sarayı, 1953

Kıyafetlerin rengi önemliydi. İnsanların sizin hakkınızda fark ettiği ilk şey buydu. Siyah kasvetli, beyaz kutusal, fuşya çok cafcıflı, pastel renkler ise çok kız işiydi. Desenler de önemliydi. Puantiyeliler çok uçarıydı, çiçekliler çok sığdı, çizgililer ve ekoseliler uygun olabilirdi ama aşırıya kaçmadığınız sürece.

Ve günlük giyim için... Gri kullanılmalıydı.

Özel kalemim Bayan Crabblesnitch'e göre güvercin grisi mükemmel bir renkti. Ne çok sıkıcıydı ne de çok cesurdu; yumuşaktı ama zayıf değildi, çekiciydi ama yüzey-sel değildi.

Muhtemelen gri bir elbisenin içinde ölecektim. Ve bu da benim hayalet kıyafetim olacaktı.

Sonsuza dek.

“Bugünkü elbisen bu, Megan.” Bayan Crabblesnitch, hizmetçinin sol elindeki kıyafeti işaret etti: Kabarık iç etekleri olan kısa kollu tüvit bir elbise ve onunla uyumlu bir ceket.

Gri renkte. *Elbette.*

Giyindikten sonra makyaj masasına oturdum ve Megan uzun saçlarımı her zamanki gibi topuz yapmaya başladı, görünüşü yumuşatmak için kaküllerimi yana doğru taradı ve birkaç saç tutamını gevşek bıraktı.

“İyi günler hanımlar.” Üzerinde zarif beyaz çiçekler olan koyu mavi ipek bir elbise giyen annem gülümseyerek içeri girdi. Açık kahverengi, kıvrıkcık saçlarına yeşil elbisesiyle uyumlu bir bant takmış olan Miriam da onun arkasından içeri girdi.

“Teşekkürler Megan. Gerisini ben hallederim” dedi annem, arkamdaki hizmetçinin yerine geçerek. Bayan Crabblesnitch ve Megan reverans yapıp odadan çıktılar.

“Saçını sakın kestirme Lenora” dedi annem tokaları takarken. “O kadar güzel ki.”

Bana güzel, tatlı ve içimi aydınlatan yüzlerce başka kelime söyleyen tek kişi annemdi. Bu, kendimi... Normal hissetmemi sağlıyordu. Ya da “normal” olduğunu hayal ettiğim şekilde hissetmemi.

Saçlarımla işini bitirdi ve burnunu kırıştırarak aynadan gözlerime baktı. “Bayan Crabblesnitch yine griyi mi seçti?”

Dramatik bir şekilde iç çektim. “Kasvetli Wessco gökyüzü... Ve ruhum kadar gri.”

“Arsız kız.” Annem güldü. Sonra arkasını döndü ve soyunma odamın hemen dışında asılı duran ışıltılı, kabarık elbiseye baktı. “En azından bu akşamki doğum günü balosunda değişik bir şeyler giyebileceksin.”

Ayağa kalkıp yanına gittim. “Evet, çünkü gümüş rengi griden çok daha farklı.”

Annem yumuşak elini yanağıma bastırdı. “Gözlerinin rengini öne çıkarıyor. Çok güzel olacaksın.”

“Doğum günümde siyah-beyaz temalı bir balo düzenlemek istiyorum” dedi Miriam. “Herkes siyah-beyaz giyecek, ama ben meneviş mavisi bir elbise giyeceğim. Hayatımın aşkıyla tanışacağım ve bütün gece hiç durmadan dans edeceğiz. Ayrıca hiç kimse Lenora’ya bakmayacak.”

On dört yaşındaki kız kardeşim bana bakıp dil çıkardı.

Büyüleyici.

“Bütün gözler senin üstünde olabilir” dedim ona. “Bir daha hiç kimse bana bakmazsa çok mutlu olurum.”

Annem saatini kontrol etti. “Gelin canlarım. Babanız aşığıda ve bekletilmekten nefret ettiğini biliyorsunuz.”

Babam ellerini arkasında birleştirmiş bir halde basamakların dibinde duruyordu. Yüzündeki çizgileri ve kah-verengiden çok beyaz olan saçları ile annemden daha büyüktü. Ama birlikte çok çekici görünüyorlardı ve anneme bakarken, gri-mavi gözleri çok daha genç bir adaminkiler gibi parlıyordu.

Kraldan iltifat duymayı beklemiyorduk ve o da herhangi bir iltifat etmedi. Bu onun tarzı değildi. Ama anneme kolunu uzattı ve dördümüz büyük mermer fuayedden geçerek bizi doğum günümü kutlamak için öğle yemeği yiyeceğimiz Parlamento’ya götürecek arabaya doğru ilerledik.

“Unutma Lenora, bu akşam dans etmek yok” dedi babam arkasını dönmeden.

“Ah, Reggie. Bugün onun on altıncı doğum günü” diye yakındı annem.

“Aynen öyle. Çok yakın dans ettikleri için lordlardan birinin azgın oğlu ile adının çıkmasına izin vermeyeceğim.”

“Söylentiler bir balyozun neden olduğu göçükler gibidir; tamir edebilirsiniz, ama asla eskisi gibi olmaz” de-

mişti Dingleberry Başpiskoposu bir keresinde babama. Çürümüş bir meyve parçası gibi buruşuk, sert bir yüzü vardı ve annesinin, çocukken şeker yemesine asla izin vermediğini söyleyebilirdiniz.

Annem tekrar denedi. “Tanrı aşkına, artık 1800’lü yıllarda değiliz.”

Ve babam, hayatımda duyacağım en doğru şeylerden birini söyledi:

“Bu duvarların içinde, hâlâ öyleyiz.”

Parlamento öğle yemeği, dünyadaki en sevdikleri ses kendi uğultuları olan yaşlı adamlarla dolu bir odadan beklediğim gibi ilerliyordu. Süslü, duvar resimleriyle kaplı tavana baktım ve Tanrı’nın beni can sıkıntımdan kurtarması için dua ettim. Bir deprem veya yanardağ patlaması gibi gösterişli bir şeye gerek yoktu, ama belki biraz veba iyi olabilirdi? Kurbağalar da işe yarardı. Bu noktada çekirgelere bile razı olurdum.

Ama belli ki Tanrı beni terk etmişti, çünkü öğleden sonra kesintisiz bir şekilde devam ediyordu.

“Sigiller.”

İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğünüz her zaman daha da kötüye gitmeleri çok komikti.

“Affedersiniz?”

Munster Markisi’nin sakalı o kadar uzundu ki ağzını göremiyordum. Ama öğle yemeğinden arta kalanları görebiliyordum; jambon ve peynir parçaları, korkunç birer Noel ağacı süsü gibi gri sakallarında sallanıyordu.

Ne öğürdüm ne de yüzümü buruşturdum. Otokontrolüm olağanüstüydü. Kendime bir madalya vermeliydim.

“Eskiden Parlamento’daki en iyi biniciydim” diye homurdandı, “ama ayaklarımdaki siğiller yüzünden geri çekilmek zorunda kaldım. Yabani otlar gibi birdenbire derimde bittiler. Başparmağымda sulu bir üzüm tanesi kadar büyük bir tane var.”

Ve öğürme refleksim bir kez daha teste tabi tutuldu.

“Görmek ister misiniz, Ekselansları?”

“Görmek mi?” diye tekrarladım, çünkü... Bunu gerçekten söylememişti, değil mi?

“Aslında fevkalade bir şey, tıbbi açıdan konuşursak.”

Ve sol botuna uzandı.

“Ah, ben...”

“İyi günler, Lord Munster!”

Miriam, şu dünyada en sevdiğim kız kardeşim, hızla yanıma geldi ve koluma girdi. “Korkarım kız kardeşimi çalmak zorundayım. Kadınsal mevzular. Anlayacağınızı tahmin ediyorum.”

“Ah, evet, elbette.” Munster reverans yaptı. “Doğum gününüz kutlu olsun Prenses Lenora.”

“Teşekkür ederim.”

Kol kola girmiş bir halde Miriam ile oradan uzaklaştık.

“Bana borçlusun” diye fısıldadı. “Bu akşamki baloda safir kolyeni takmak istiyorum.”

“Kolyemi de küpelerimi de alabilirsin. Onları hak ettin.”

“Sana *fevkalade* siğilini mi göstermeye çalışıyordu?”

“Nereden bildin?”

“Aynı şeyi geçen ay amcasının şövalyelik töreninde Elizabeth Montgomery ile de denedi! Bence bu tuhaf bir çiftleşme ritüeli gibi bir şey.”

“Bu da ne demek?” diyerek güldüm.

“Eh, önce sana başparmağını gösterir, ama bu sadece başlangıç. Sonra bir bakmışsın, ‘Gel tatlım, sana siğilleri olan *diğer yerlerimi* de göstereyim!’ der” dedi Miriam kaşlarını yukarı aşağı oynatarak. Elimle ağzımı kapattım ve kıkırdama krizine girdik.

Bazen üzerine biraz düşündüğümde, bu hayatın ne kadar garip olduğuna neredeyse inanamıyordum. Sarayın penceresinden şehre baktım ve herkes için de bu kadar garip olup olmadığını merak ettim.

O sırada odaya genç bir adam girdi ve onu daha önce görmediğime emindim. Düzgünce kesilmiş gür, koyu renkli saçları ve kare, siyah çerçeveli gözlüğünün ardında çocuksu yüz hatları olan açık tenli biriydi. Yeni bir bahçe görmüş hevesli bir köpek yavrusu gibi, odanın içinde kocaman açılmış gözlerle dolaşıyordu.

“Miriam, şu çocuk kim?”

Dedikodu önemsizdi, ancak siyaset dünyasında gerekliydi. Ayak uydurmaya çalışıyordum ancak Miriam’ın bilgisi benimkini gölgede bırakıyordu. Kahretsin, bir MI6 casusunu bile gölgede bırakırdı.

“O yeni Anthorp Dükü” diye fısıldadı.

Anthorp Dükü, Wessco’da Pembroke kadar eski ve prestijli bir isim olan Rourke ailesinin unvanıydı.

“O çok genç.”

“Senden sadece bir yaş büyük.” Miriam başını salladı. “Ailesinin Lordlar Kamarası’ndaki yerini alabilmesi için babam ona özel bir izin vermek zorunda kaldı. Sana söylemedi mi?”

Başımı iki yana salladım.

Ve Miriam her şeyi anlattı. “Ah, çok heyecanlı! Yeni Dük aslında Rourke’un ikinci oğlu. Ondan sekiz yaş büyük olan erkek kardeşi, babasının isteklerine karşı gelecek savaşa katıldığında yaşlı Dük ile anlaşmazlık yaşadı. Savaş sona erdiğinde, büyük oğul eve döndü ve Dük onu eski konumuna getirmeyi teklif etti. Ancak çocuk hiçbir şey istemedi! Çekip gitti!”

“Gitti mi?” Bunu hayal bile edemiyordum; evinden, aileden... Görevinden uzaklaşmak. Bu benim için sokak ortasında çıplak yürümek kadar akıl almaz bir şeydi.

“Nereye gitti?”

“Nereye isterse.” Miriam iç çekti. “Tüm dünyayı dolaşıp dağlara tırmandığını, ormanları keşfettiğini ve serbest dalış rekorları kırdığını söylüyorlar. Hazine arıyormuş.”

“Hazine mi? Rourkelar’ın da en az bizim kadar parası var.”

“Rüya gibi olmasının nedeni de bu! Hazineyi ihtiyacı olduğu için değil, bulabildiği için arıyor. Hayır kurumlarına dağıtıyor; bir keresinde sokakta dilenen yetim bir çocuğa nadide bir elmas verdiğini söylüyorlar. Çocuğun hayatı değişmiş.”

Ah... Gerçekten de rüya gibiydi.

“Yaşlı Dük birkaç ay önce nalları dikti.” Miriam parmaklarını şıklattı. “Büyük olanın cenaze için eve gelmediğini söylüyorlar ama iki kardeş çok yakınmış. Ve şimdi küçük kardeş Anthorp Dükü.”

Etrafında toplanan yaşlı adamlarla gülümseyerek sohbet eden çocuğu izledim bir süre, onunla yakınlık kurarak gençliğini çalmaya çalışıyorlarmış gibiydi. Çocuğun

yüzünde bir samimiyet, duruşunda buralarda ender rastlanan bir savunmasızlık vardı. Nazik görünüyordu. Ve içten.

Parlamento onu canlı canlı yiyecekti.

“Adı ne?” diye sordum.

“Thomas.”

Doğum günü balom, öğle yemeğine kıyasla büyük bir gelişmeydi. Kusursuz bir elmas tacın çevrelediği, başımın üzerinde parlak bukleler halinde toplanmış saçlarım ve gümüş rengi elbisemin içinde kendimi ışıl ışıl hissediyordum. Ve *siğil* kelimesini bir kez bile duymamıştım.

Havyar ve kristal kadehlerdeki köpüklü şampanya ile dolu uzun masaların bulunduğu abartılı bir olaydı. Balo salonunun duvarlarındaki yaldızlı aynalar, elbiselerin, ışıltılı mücevherlerin, şapkaların ve frakların rengârenk dansını ve yirmi kişilik bir orkestranın cıvıl cıvıl müziğini yansıtıyordu. Davetliler arasında eski bir Amerikan başkanı, Avrupa'nın her ülkesinden gelen kraliyet mensupları ve Wessco'nun tüm soylu aileleri yer alıyordu.

Duvarın kenarında, mermer bir sütunun yanında duruyordum; ayaklarım, dans etmeyeceğim bir müziğe eşlik ederek ritim tutuyordu.

Arada sırada iyi dileklerini iletmek isteyen biri sohbet etmek için yanımda duruyordu. Tıpkı yatırım yapmak istersem diye bana yeni döşeme işi hakkında her şeyi anlatmak isteyen, iyi bağlantılara sahip orta yaşlı bir girişimci olan Bay Elvin Busey gibi. Arada bir, üst sınıftan

bir çocuk –bir Dük’ün, bir Kont’un ya da birkaç yabancı Prens’ten birinin oğlu– yüzünde açgözlü bir şehvet ya da ürkek bir tedirginlik ifadesi ile bana bakarak yanımdan geçiyordu.

“Bu elbise kusursuz Lenora!” Kuzenim Calliope, mayetiyle beraber yanımdan geçerken bana iki başparmağını kaldırarak selam verdi.

Calliope’nin en büyük hobisi, kendisiyle taht arasında duran Kraliyet Ailesi’ndeki her bir üyenin tüyler ürpertici ölümü hakkında ayrıntılı korku hikâyeleri yazmaktı. Buna ben de dahildim.

Bu etkileşimler gerçek değildi. Gerçek ya da samimi değildi.

Konukların geri kalanı, bir yandan bana bakmıyormuş gibi görünmeye çalışırlarken bir yandan da beni izliyorlardı. Ancak ilgi somut ve eller tutulur cinstendi; hissedebileceğiniz türdendi. Refleks olarak daha soğuk, daha dik durdum ve yüzüm o anlaşılmaz kayıtsızlık maskesine büründü.

“İyi vakit geçiriyor musun hayatım?” diye sordu annem.

Bu gece bir mücevher gibi görünüyordu. Elbisesi kırmızı kadifeydi ve koyu renk saçlarının arasında göz kırpan yakutlar vardı.

“Evet, eğleniyorum.”

Tıpkı bir Fabergé yumurtasının müzedeki korunaklı cam vitrininde hayranlıkla seyredilirken eğlendiği gibi.

Arkamızdaki genç soylular grubundan kahkahalar yükseldi. Annem de duydu.

Kolunu belime dolayarak nazik bir güçle sıktı. “Senin de zamanın gelecek Lenora.”

KRALLAR TAÇLANDIRILIR AMA KRALİÇELER KENDİLERİ YÜKSELİR.

Princes Lenora, Wessco'nun ilk kraliçesi olmak için yetiştirilmişti. 19 yaşına geldiğinde, büyüleyici, zeki, kendine güvenen mükemmel bir hükümdar olarak taç giymeye hazırdı ama tek eksiği vardı... bir eş.

Fakat Lenora onu sadece tacı için isteyen biriyle evlenmek fikrinden nefret ediyordu.

Edward, yıllar önce soylu unvanlarından vazgeçip dünyayı gezmeye kendini adanmıştı. Fakat ailesinin zoru ve kutsal bir vaat için ülkesine geri çağırıldı. Kibirli küçük kraliçe, Edward için hem merak uyandırıcı hem de çileden çıkarıcıydı.

Şimdi, sarayın soğuk taş duvarlarının ardında tutkulu bir oyun hüküm sürüyor ve hanedanlığın geleceği sonsuza dek değişiyor.

Her efsane küçük bir hikâye ile başlar.

**“Bu modern aşk masalı kalbimi kazandı. Seksi, komik.
Bağımlısı oldum. Emma Chase en iyisi.”**

Corinne Michaels

Çeviren: Esra Çetin

